

ภักตร์กับ

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระวิปัสสิพุทธเจ้า ผู้มีพระจักขุ
มีพระสิริ พระสติพุทธเจ้า ผู้ทรงอนุเคราะห์แก่สัตว์ทั่วหน้า
ขอนอบน้อมแด่พระเวสสพุทธเจ้า ผู้ทรงชำระกิเลส มีความ
เพียร พระกกุสันธพุทธเจ้า ผู้ทรงบำเพ็ญมารและเสนามาร
พระโกนาคมนพุทธเจ้า ผู้มีบาปอันลอยแล้ว อยู่จบพรหมจรรย์
พระกัสสปพุทธเจ้า ผู้พ้นพิเศษแล้วในธรรมทั้งปวง และขอ
นอบน้อมแด่พระอังคีรสพุทธเจ้า ผู้เป็นศาสดาบุตร

ภัทร กัป

๑๔๑

การนั่งสมาธิเจริญภาวนา เป็นสิ่งสำคัญที่สุดทั้งต่อตัวของเราเอง และสรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นหนทางอันประเสริฐที่จะทำให้เราได้เข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกภายใน คือเข้าถึงพระรัตนตรัยซึ่งมีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกๆ คนในโลก เพียงแต่ไม่รู้วิธีการที่จะปฏิบัติให้เข้าถึง ถ้าหากว่าปฏิบัติให้ถูกวิธี จะสามารถเข้าถึงได้ทุกคน ไม่มีการแบ่งแยกเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ เพราะพระรัตนตรัยหรือพระธรรมกาย เป็นกายแห่งการตรัสรู้ธรรมของทุกๆ คน เป็นกายอมตะระคองคองทุกๆ คนที่มีใจหยุดนิ่งดีแล้ว พระลัมมาลัมพุทธเจ้า และเหล่าพระอรหันต์ผู้รู้ทั้งหลาย ต่างเข้าถึงกายธรรมอรหัตตด้วยการทำใจหยุดนิ่งทำให้ท่านปลดเปลื้องทุกข์ทั้งมวลได้ เสวยเอกนัตบรมสุขล้วนๆ อย่างเดียว ฉะนั้นการทำใจหยุดนิ่งตามหลักพุทธวิธี จึงเป็นสิ่งที่ทำให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิต ได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในกันทุกคน

มีวาระพระบาลี ที่ท่านให้เราได้สวดสรรเสริญพระลัมมาลัมพุทธเจ้า ว่า

“วิปัสสิสส นมตถุ จกขมฺนตสฺส สิริมโต

สิขิสฺสปี นมตถุ สพฺพภูตานุกมฺปิโน

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระวิปัสสิพุทธเจ้าผู้มีพระจักขุ มีพระสิริ พระสิขีพุทธเจ้า ผู้ทรงอนุเคราะห์แก่สัตว์ทั่วหน้า

ภักตร์กับ

๑๔๒

ขอนอบน้อมแด่พระเวสสภูพุทธเจ้า ผู้ทรงชำระกิเลส มีความเพียร พระกกุสันธพุทธเจ้า ผู้ทรงบำเพ็ญมารและเสนามาร พระโกนาคนนพุทธเจ้า ผู้มีบาปอันลอยแล้ว อยู่จบพรหมจรรย์ พระกัสสปพุทธเจ้า ผู้พ้นพิเศษแล้วในธรรมทั้งปวง และขอนอบน้อมแด่พระอังคีรสพุทธเจ้า ผู้เป็นศากยบุตร”

พระลัมมालัมพุทเจ้า หมายถึง พระบรมโพธิสัตว์ที่สั่งสมบุญบารมีจนเต็มเปี่ยม แล้วได้ตรัสรู้อนุตตรลัมมालัมโพธิญาณ โดยชอบด้วยพระองค์เอง คือเมื่อพระองค์ได้เข้าถึงกายธรรมแล้ว เกิดธรรมจักขุ เห็นแจ้งด้วยธรรมจักขุ และรู้แจ้งด้วยญาณ-ทัสสนะของธรรมกาย ได้ตรัสรู้อรุณ ๔ เห็นว่าสรรพสัตว์ทั้งหลายที่เกิดมา ต่างมีความทุกข์เป็นพื้นฐาน แล้วมองเห็นต่อไปว่า สมุทัย คือ เหตุที่ทำให้เกิดทุกข์นั้นคือตัณหา ตั้งแต่กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา ทำให้เวียนวนอยู่ในสังสารวัฏไม่รู้จักจบสิ้น

การจะดับต้นเหตุแห่งทุกข์ต่างๆ เหล่านี้ได้ ใจต้องหยุด ซึ่งท่านเรียกว่า นิโรธ ซึ่งแปลว่า หยุดหรือดับ ถ้าหยุดใจได้ ความทะยานอยากทั้งหลายก็หมดสิ้นไป ที่ใจยังไม่หยุด เพราะว่ายังมีความอยากได้ อยากมี อยากเป็น เมื่อยังไม่สมปรารถนาก็ดิ้นรนไขว่คว้าเรื่อยไป หยุดใจได้เมื่อไร ก็หยุดการเวียนว่ายตายเกิด ตัดภพตัดชาติกันเลยทีเดียว แล้วหนทางที่นำไปสู่การดับทุกข์ที่เรียกว่า ทุกขนิโรธคามินิปฏิปทา นั้น

ภัทร กัป

๑๔๓

ต้องอาศัยมรรคมงคล ๘ ตั้งแต่สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ เมื่อมรรคมงคล ๘ ประกอบกันถูกล้วน ก็เกิดเป็นดวงปฐมมรรค ซึ่งเป็นต้นทางนำไปสู่อายตนนิพพาน

จากนั้นพระพุทธองค์อาศัยใจหยุดนิ่งตามเห็นธรรม เข้าไปตามลำดับ ตั้งแต่เห็นดวงธรรมต่างๆ ภายใน เห็นกาย ในกาย จนเข้าถึงพระธรรมกาย แล้วเข้ากายธรรมในกายธรรม ตั้งแต่กายธรรมโคตรภู จนกระทั่งเข้าถึงกายธรรมอรหัต ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระสัมพันธัญญ์ผู้รู้แจ้งโลก ทั้งปวง และที่พระพุทธองค์ได้นามว่า สัมพันธัญญ์พุทธเจ้า เพราะได้บรรลุธรรมกายอรหัตนี้แหละ จึงทำให้มีญาณทัสสนะกว้างขวาง รู้เห็นได้ครอบคลุมไปหมด

พระบรมโพธิสัตว์ผู้ได้บรรลุเป็นพระสัมพันธัญญ์พุทธเจ้านั้น ไม่ใช่มีเพียงพระองค์เดียว ๒ พระองค์ ๑๐ พระองค์ หรือ ๑๐๐ พระองค์เท่านั้น แต่มีเป็นล้านเป็นอสงไขยพระองค์ ท่านจึงใช้คำว่านับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน ที่ตรัสรู้ไปแล้วมีมากกว่าเม็ดทรายในท้องพระมหาสมุทรทั้งสี่ แล้วยังมีที่จะลงมาตรัสรู้ อีกนับพระองค์ไม่ถ้วน บางท่านอาจเข้าใจว่า เรามีพระพุทธเจ้า คือ พระสมณโคตมพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น แต่อันที่จริงแล้ว มีเยอะแยะมากมาย เฉพาะกับของเรานี้ที่เรียกว่า ภัทรกัป มีถึง

ภักตร์กัป

๑๔๔

๕ พระองค์

*เริ่มตั้งแต่พระลัมมาลัมพุทธเจ้าพระนามว่ากกุลันระทรงอุบัติขึ้นในสมัยที่มนุษย์มีอายุ ๔๐,๐๐๐ ปี บางท่านอาจไม่เชื่อเพราะปัจจุบันใครมีอายุถึง ๑๐๐ ปี นับว่าอายุยืนที่สุดแล้วสมัยก่อนดินฟ้าอากาศบริสุทธิ์ มนุษย์มีจิตใจดีงาม ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล พืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ ทำให้มนุษย์มีอายุยืน ไม่เหมือนปัจจุบันบรรยากาศโลกมีแต่มลภาวะเป็นพิษทั้งควันพิษ น้ำเน่า อากาศไม่บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นการจะให้อายุยืนเป็นหมื่นๆ ปีจึงเป็นไปได้ยากมาก

พระพุทธองค์ทรงบังเกิดในตระกูลพราหมณ์ เพราะสมัยนั้นเขายกย่องกันว่า ตระกูลพราหมณ์สูงสุด มีผู้ให้ความเคารพนับถือมากที่สุด เวลาตรัสรู้ก็บำเพ็ญเพียรอยู่ใต้ต้นชีกเพียง ๗ วันก็ได้บรรลุเป็นพระสัพพัญญูพุทธเจ้า เพราะท่านสั่งสมบุญบารมีมามาก เวลาประชุมพระอรหันตสาวกก็มีมากถึง ๔๐,๐๐๐ รูป เมื่อมีอายุยืนมากพระพุทธองค์ก็สามารถเทศน์โปรดสรรพสัตว์ให้บรรลุมรรคกันได้มากมาย สมัยนั้นผู้ที่ยังไม่หมดกิเลส ได้ไปบังเกิดบนสวรรค์ก็มาก นรกประหนึ่งว่าจะร้างกันเลยทีเดียว

ภัทร กัป

๑๔๕

หลังจากที่พระกฤษณพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพาน กัปก็ไหลลงเรื่อยๆ คืออายุนมนุษย์ค่อยๆ ลดลงมา ถึงยุคสมัยที่มนุษย์มีอายุ ๓๐,๐๐๐ ปี พระโกนาคมพุทธเจ้า ก็ทรงอุบัติขึ้นเป็นองค์ที่สอง พระองค์ทรงอุบัติในตระกูลพราหมณ์ และตรัสรู้ใต้ควงไม้มะเดื่อ เทศนาแต่ละครั้งก็มีผู้ตรัสรู้ธรรมตามนับไม่ถ้วน ประชุมสาวกครั้งหนึ่ง ก็มีเหล่าพระอรหันต์มากถึง ๓๐,๐๐๐ รูป

ต่อมาเมื่อยุคสมัยที่มนุษย์มีอายุ ๒๐,๐๐๐ ปี พระกัศสปพุทธเจ้า ก็เสด็จอุบัติขึ้นเป็นองค์ที่ ๓ องค์นี้ก็บังเกิดในตระกูลพราหมณ์เหมือนกัน เวลาปรารธนาจะออกบวช เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ คือ ปราสาททั้งหลายจะลอยขึ้นไปในอากาศทันที แล้วลอยไปลงในป่าใหญ่ บางองค์เสด็จออกด้วยยานพาหนะคือช้างบ้าง ม้าบ้าง ซึ่งแล้วแต่ความปรารธนา และบุญบารมีที่สั่งสมมา

พระองค์ทรงบำเพ็ญเพียรอยู่ได้ไม่กี่วันก็ได้ตรัสรู้ธรรมใต้ต้นไทร เวลาประชุมสาวกมีพระอรหันต์ชีณาสพมากถึง ๒๐,๐๐๐ รูป หลังจากพระพุทธองค์ปรินิพพานแล้ว อายุนมนุษย์เริ่มเสื่อมถอยลงเรื่อยๆ จนถอยลงมาถึงเพียง ๑๐๐ ปี คือยุคสมัยของเรานี่เอง สมัยนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา คือ พระสมณโคตมพุทธเจ้า เสด็จอุบัติขึ้นเป็นองค์ที่ ๔

ภัทรกัป

๑๔๖

พระผู้มีพระภาคเจ้าของเราทรงประสูติในตระกูลกษัตริย์ แล้วออกผนวชด้วยม้กกัณฐกะพร้อมด้วยนายฉันทะ ได้บำเพ็ญเพียรภาวนาใช้เวลานานที่สุด คือ ๖ พรรษา จึงได้ตรัสรู้ธรรม ได้ต้นอัสสัถตพฤกษ์หรือที่เรียกว่าต้นโพธิ์ สร้างบารมีมา ๔ อสงไขยแสนมหากัป เวลาประชุมสาวก มีพระอรหันตชีณาสพ ๑,๒๕๐ รูป มีพระสารีบุตรและพระโมคคัลลณะเป็นอัครสาวก เบื้องขวาและเบื้องซ้ายตามลำดับ ทรงมีพระชนมายุเพียง ๘๐ พรรษาเท่านั้น ก็เสด็จดับขันธปรินิพพาน

พระพุทธเจ้ายังไม่หมดเพียงเท่านี้ ยังมีอีกพระองค์หนึ่ง คือ พระศรีอริยเมตไตรยซึ่งพวกเราคงคุ้นชื่อนี้กันดี ซึ่งจะเป็นพระพุทธเจ้าองค์ที่ ๕ ในภัทรกัปนี้ เมื่อมนุษย์ยุคนี้มีอายุเสื่อมถอยลงไปเหลือ ๑๐ ปี แล้วค่อยๆ เจริญขึ้นไปเรื่อยๆ เป็นช่วงกัปไซขึ้นจนถึงยุคที่มนุษย์มีอายุอสงไขยปีมนุษย์ จากนั้นอายุขัยของมนุษย์ก็จะค่อยๆ ลดลงมาเรื่อยๆ จนมาหยุดอยู่ที่ ๘๐,๐๐๐ ปี เวลานั้นแหละ พระศรีอริยเมตไตรยจะเสด็จอุบัติขึ้นในโลก กว่าที่จะถึงเวลานั้นก็เป็นเวลาอีกยาวนานมาก

พระพุทธเจ้าทั้งห้าพระองค์นี้แหละ ถือว่าเป็นช่วงที่อยู่ ในภัทรกัป บางกัปมีพระพุทธเจ้าเสด็จอุบัติมาเพียง ๑ พระองค์ บางกัป ๒ พระองค์บ้าง ๓ พระองค์บ้าง แต่จะไม่เกิน ๕ พระองค์

ภัทร กัป

๑๔๓

บางยุคบางสมัยไม่มีพระพุทธเจ้ามาบังเกิดเลย กัปนั้นกลายเป็น
สูญญกัปไป โลกว่างเปล่าจากพระธรรมคำสอนของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้า ต้องถือว่าเป็นยุคมืดกันเลยทีเดียวได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ที่มาตรัสรู้ ก็เพื่อ
ประโยชน์สุขของมวลมนุษยชาติและธาตุธรรม เหมือนดวงอาทิตย์
อุทัยที่ให้ความสว่างไสวแก่สรรพสัตว์และสรรพสิ่ง ดังนั้นท่าน
จึงเป็นผู้ที่เราควรนอบน้อมถึง และยึดพระองค์เป็นที่พึ่งที่ระลึก
อันสูงสุด เพื่อเป็นต้นแบบในการสร้างบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป การ
จะนอบน้อมระลึกนึกถึงพระพุทธองค์ให้ได้ดีที่สุด คือ การนำใจ
มาหยุดนิ่งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เอาใจหยุดไว้ที่ตรงนี้เรื่อยๆ
จนกว่าจะพบพระธรรมกายภายใน ซึ่งเป็นกายแห่งการตรัสรู้ธรรม
เข้าถึงตรงนี้ได้จะพบพระพุทธเจ้า เพราะทุกๆ พระองค์ต่าง
ตรัสรู้ด้วยธรรมกาย ดังนั้นถ้าเข้าถึงธรรมกายได้เมื่อไร จึงจะได้
ชื่อว่า ส่องใจไปถูกตัวจริงของพระพุทธเจ้า ขอให้ทุกๆ ท่านหมั่น
เจริญพุทธานุสติ มีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ ทำใจให้หยุดนิ่ง
จนกว่าจะเข้าถึงพระธรรมกายกันทุกๆ คน

